

CINE ESTE ISUS?

Topeka, Kansas

... În ceea ce mă privește, la acest mic dejun am avut o masă de sărbătoare. De obicei se servește hrană rece, pâine cu unt și jeleu. Nu demult am fost la Phoenix, și acolo m-au servit cu plăcinte, în sud le spunem „Flapjacks” – fără sirop, așa că a trebuit să-mi pun zahăr. Dar aici ne-a mers bine, și nu doar în cele firești, ci și în cele duhovnicești.

Sunt foarte bucuros pentru mărturia acestui frate. Într-o dimineață am fost chemat la patul lui. Mi se spusese că se întâmplase ceva. Vreau să spun că el era printre primii oameni care voiau să finanțeze aceste adunări, și desigur, Satan voia să se răzbune pe acest bărbat al lui Dumnezeu. Dar aici vedem cum lucrează Dumnezeu; El pregătește o întorsătură a lucrurilor, astfel încât în cele din urmă Își arată puterea și aduce o mărturie puternică spre slava Sa. Pentru cei care-L iubesc, El întoarce totul spre binele lor, iar noi suntem bucuroși să auzim asemenea mărturii.

Pentru mine este o mare prioritate să fiu împreună cu voi în acest oraș. Nici nu pot exprima în cuvinte ce simt cu adevărat. Noi nu am avut întotdeauna mase mari de oameni, dar se pare că Dumnezeu este pe cale să facă ceva, iar oamenii sunt îndreptați spre aceasta și aduși acolo unde trebuie să fie. Este bine să-i întâlnești pe acești păstori buni.

Pentru mine este o prioritate să le pot vorbi comercianților creștini. Știu că gruparea de aici este mai tânără și foarte mică, iar din ceea ce a spus fratele de aici, au nevoie de oameni.

Eu am reprezentat multe organizații mari ale Evangheliei depline în toată lumea, dar nu fac parte din niciuna din ele, ci doar din grupul comercianților care nu

reprezintă nici o organizație, ci sunt inter-confesionali. Ei apără doar Evanghelia deplină, iar noi ne bucurăm pentru aceasta.

Dacă voi, oamenii din acest oraș, credeți că vă spun adevărul, a sosit timpul în care se adună comercianții creștini pentru a avea legătură frățească în Cuvânt. Este un timp minunat în care veți învăța mult unii de la alții.

Pe președintele internațional al oamenilor de afaceri, fratele Shakarian, îl cunosc deja de câțiva ani. Îmi amintesc că aveam pe masă un teanc de telegrame, iar în timp ce le-am citit, am găsit o telegramă trimisă de o femeie care se numea Shakarian, și care era pe patul morții, bolnavă de cancer. Într-un fel, Domnul m-a condus la ea, iar după ce a fost vindecată, am făcut cunoștință cu familia Shakarian. După vindecarea ei, s-a botezat și medicul ei, un doctor grec care se numea Theodore Palouveas.

Înainte de vindecarea ei, el a spus: „Ideea pe care îi zidiți pe oameni este o închipuire falsă, fiindcă femeia este pe moarte și va muri.”

Când am vrut să intru în casa unde se afla ea, el mi-a zis: „Dacă intri în casă, te rog să fii liniștit, pentru că femeia este pe moarte; i s-au tăiat ambii sâni și este umflată. Nu mai puteți face nimic pentru ea, moare.”

Eu l-am ascultat liniștit, iar el a continuat: „Te rog să fii liniștit și să nu te rogi prea tare. Spune-ți rugăciunea și apoi ieși afară.”

„Bineînțeles,” am răspuns eu, și am intrat. Eram sigur că nu voi asculta indicațiile lui. În vremea aceea, Florence era o domnișoară tânără ca și Rose, și se rugau toate. Mama ei era în comă de două zile și se umflase foarte tare.

Când am îngenunchat să mă rog, a venit Îngerul Domnului lângă pat și a spus: „În

trei zile, femeia se va putea ridica din nou.” După ce m-am rugat, m-am întors și am ieșit afară, iar ele m-au urmat. „Vă spun aceasta în Numele Domnului: ea se va ridica.” Fetele au început să plângă tare.

Deja venise doctorul Palouveas și a vrut să mă scoată din casă, zicând: „O astfel de idee trezește în acești oameni speranțe false! Femeia va muri!”

„Privind la ce vedem, da,” am spus eu, „dar conform Cuvântului Domnului, nu!” și am adăugat: „Femeia va rămâne în viață!” „Prostii!” a spus medicul. „Ar trebui să părăsești imediat clădirea aceasta!”

Atunci a venit fratele Shakarian și a spus: „O clipă, te rog! Noi te-am chemat pentru că ești doctorul nostru și te apreciem, dar tot noi l-am chemat și pe fratele Branham. Tu nu ne-ai dat nici o speranță, dar el ne-a dat.”

„Știți ce voi face?” am spus eu. „Dacă femeia nu se ridică în trei zile, voi lua o tăbliță pe care voi scrie: „Proroc mincinos!”, mi-o voi pune pe spate și vom merge amândoi la Los Angeles. Tu urci la volanul mașinii și circuli pe stradă claxonând și arătând spre mine. Dar dacă se ridică, atunci mă lași pe mine să-ți pun o tăbliță pe spate și să scriu pe ea: „Șarlatan!” Apoi mă voi urca în mașina ta și voi claxona arătând spre tine. El nu a vrut aceasta, iar mai târziu a fost botezat și a slujit Domnului până când a fost luat sus.

Astfel am făcut cunoștință cu familia Shakarian, iar mai târziu l-am ajutat să formeze prima lor grupare. Eu i-am ajutat în toată țara și în toată lumea, la aceste locuri de întâlnire, și pot spune că sunt oameni foarte cumsecade.

Vreau să spun că vă lipsește ceva dacă legătura voastră nu se întărește aici, pentru că depinde mult de legătura frățască. Biblia spune că acum când vedem apropierea sfârșitului, noi trebuie să ne adunăm împreună și să nu evităm întâlnirile noastre. Aceasta nu-i va întări numai pe ei, ci și pe voi, deoarece

comunitatea va fi tăria voastră. Comercianții creștini ai Evangheliei depline nu sunt o organizație pe lângă care să te alipești și să spui: „Aceasta este gruparea noastră!” ci este un loc în care se pot întâlni toți credincioșii. Aici se formează o comunitate unită, biserica însăși, credincioșii duhovnicești, și cred că ar fi minunat dacă ați face aceasta.

Poate vi se pare banal, dar cred că nu sună ca o batjocură.

Nu demult, un bărbat m-a întrebat într-o adunare: „Spune odată, ești predicator?” „Pe jumătate,” am răspuns eu. Adevărul este că mă tem puțin să le spun oamenilor Evangheliei depline ceva despre predicatori.

Tatăl meu dădea lecții de călărie și a călărit mulți cai, și voi știți că băieții vor să fie ca tatăl lor. Astfel, ca băiat, mă gândeam că într-o zi voi deveni și eu călăreț, și îl însoțeam întotdeauna la arat. După ce terminam, aveam voie să duc calul la apă, la un halău făcut dintr-un copac scobit.

Câți dintre voi au văzut așa ceva? Din ce parte a statului Kentucky veniți? Câți dintre voi au dormit pe un sac de paie? Oh, atunci pot să-mi dau jos haina și cravata, pentru că aici sunt cu adevărat acasă! Aceasta este regiunea mea.

Tata avea o șa, iar după ce pleca și vedeam că era destul de departe, luam calul bătrân pe care-l folosea la arat și îi chemam pe frații mei să se așeze pe gard și să privească. Eu sunt cel mai mare dintre cei nouă frați, și adunam un pumn de scaieți, îi puneam sub șa, trăgeam bine cureaua și încălecam. Sărmanul cal era atât de obosit, încât nici nu putea să-și mai ridice picioarele, dar sărea încoace și încolo pentru că-l înțepau scaieții. Îmi luam pălăria de pe cap și-mi închipuiam că sunt un cow-boy adevărat. Îmi închipuiam aceasta din cauză că am citit prea multe istorioare despre această meserie, și mă prezentam în fața fraților mei ca și cum aș fi fost un cow-boy adevărat. Și eu credeam aceasta.

Apoi, când aveam aproape optsprezece ani, am plecat de acasă și m-am dus în Arizona. Eram sigur că ei vor avea nevoie de mine să le călăresc caii. Eram încă minor, dar am plecat, iar când am ajuns acolo era rodeo în Phoenix. M-am uitat la animale ca să mă decid pe care să-l călăresc. Caii care nu puteau fi călăriți, aveau o șa argintie, iar eu voiam să-mi aleg chiar dintre aceia.

Eu nu eram prea înalt. Dimpotrivă, am fost întotdeauna mai mic, dar voiam să-mi fac rost de pantaloni din piele, fiindcă știam că și tata purtase astfel de pantaloni. Deci trebuia să-mi cumpăr o pereche și văzusem deja o pereche frumoasă care avea o etichetă pe care scria: „Arizona.” În afară de aceasta, erau plini de desene cu tauri și astfel de lucruri, și mă gândeam: „Oh, aceasta îmi va veni bine!” De fapt așa gândesc băieții. Când i-am probat, am văzut că erau prea lungi, așa că mi-am zis: „Aceștia nu merg,” și mi-am cumpărat o pereche de blugi. Voiam să câștig și eu câțiva dolari, așa că m-am dus la cai și m-am uitat bine la ei. Erau atât de neliniștiți încât nu voiau să mănânce nici fân din iesle, iar eu m-am gândit: „Oh!”

Apoi a fost scos afară primul cal. Este neobișnuit să vă povestesc despre aceasta, dar până astăzi nu m-am mai gândit la ziua aceea. Primul cal care urma să fie călărit în după-amiaza aceea la concurs se numea: „Kansas Outlaw.” Venea din Kansas și era mare și frumos, dar împotrivor. Urma să fie călărit de un călăreț renumit.

M-am dus lângă ceilalți călăreți și m-am așezat pe gard. Ei aveau pălăriile puse într-o parte, iar eu îi priveam și mă gândeam: „Și eu arăt ca un călăreț adevărat.”

Apoi a ieșit bărbatul acela. Când a ieșit cu calul din țarc, acesta a făcut două sau trei întorsături și s-a cabrat, așa că deodată calul sărea într-o parte, iar călărețul zbura în alta. Ajutoarele au prins calul, iar salvarea l-a luat pe călăreț, căruia îi curgea sânge pe urechi.

Prezentatorul se plimba și striga: „Îi dau o sută de dolari celui care îl călărește timp de zece secunde!” Se plimba încoace și încolo, după care s-a îndreptat spre mine

și m-a întrebat: „Ești călăreț?”

„Nu,” am răspuns eu, pentru că m-am răzgândit foarte repede. Eu nu eram călăreț.

Pe vremea când am fost ordonat la Biserica Misionară Baptistă, îmi purtam Biblia așa, sun braț. (Fratele Branham arată). Promisem ordinarea, eram un apărător al credinței și mă gândeam că aceasta este totul. Eu mă consideram un predicator.

Într-o zi am fost la St. Louis, unde a fost vindecată fiica lui Daugherty. Eu mă consideram predicator, dar acolo am ajuns într-o comunitate pentecostală. Poate că unii dintre voi îl cunoașteți pe Robert Daugherty. Eu l-am văzut predicând acolo. Bărbatul acesta se lăsa în genunchi, devenea vântat la față, se pune jos și se ridică, apoi părea că rămâne fără aer. Dar predica atât de tare încât putea fi auzit la o distanță de două străzi. Eu nici nu pot gândi așa de repede, iar dacă de atunci încioace mă întreba cineva: „Ești predicator?”, eu răspundeam: „Nu.” Vedeți? Trebuie să fiu atent.

Următoarea adunare internațională a oamenilor de afaceri are loc la Philadelphia. Adunarea de deschidere va avea loc în data de 29 și atunci va vorbi dr. Brown. Vor fi prezenți mulți frați, iar eu voi deschide adunările și voi vorbi în două dimineți.

Cineva m-a întrebat: „De ce te ocupi de oamenii de afaceri? Tu trebuie să fii predicator!”

„Păi, sunt un om de afaceri,” am răspuns eu.

„În ce domeniu ești?”

„În serviciul de siguranță.” Am spus foarte repede ca să nu înțeleagă, și el chiar n-

a înțeles nimic.

Eu nu am spus: „Asigurări,” ci „siguranță.”

„Mă bucur,” a spus el, apoi m-a întrebat: „Unde este sediul societății? Despre ce societate de asigurări este vorba?”

„Despre Viața veșnică,” am răspuns eu.

„N-am auzit niciodată despre această societate. Unde are sediul central?”

„În slava cerească,” am răspuns eu.

Dacă cineva dintre voi este interesat pentru aceasta, vom vorbi cu plăcere după serviciul divin, despre polițele de asigurare.

Îmi amintesc de un caz de asigurare pentru accidente, care a fost încheiat cu ani în urmă, și sper că nu este printre noi nici un reprezentant de la asigurări. De fapt, fratele meu este angajat la firma de asigurări „Prudential.” Odată și eu am fost înșelat de asigurarea mea, pentru că nu ne-au citit corect polița. Tatăl meu încheiase cu zece ani în urmă o asigurare pe viață care urma să fie plătită după douăzeci de ani, dar în realitate doar așa am crezut noi. Când a sosit timpul pentru plată, asigurarea valora șapte dolari și cincizeci de cenți, deși noi ne așteptam să primim sute de dolari. Eu nu mă pricep la aceste asigurări și nici nu vreau să le vorbesc de rău.

Eu am fost prieten cu cineva care vindea asigurări. Noi am fost colegi de școală, iar fratele lui este un predicator baptist foarte fin și a scris broșura „Odaia de sus”. Astfel, Wilmer, așa se numește prietenul meu, a venit într-o zi la mine și mi-a zis:

„Billy, am venit să vorbesc cu tine despre o asigurare.”

„Wilmer, noi suntem prieteni buni, iar dacă vrei putem să vorbim cu plăcere despre starea vremii, despre pescuit sau despre orice altceva, dar nu despre asigurări.”

„Trebuie să ai și tu o asigurare,” a continuat el.

„Eu am Asigurare.”

„O, iartă-mă, te rog! Probabil ți-a vândut Jesse una.” Jesse este fratele meu.

„Nu,” am răspuns eu. Soția mea m-a privit ca pe un fățarnic, deoarece știa că nu am nici o asigurare. Ea m-a privit lung în timp ce am repetat: „Eu am Siguranța.”

„Care este aceea? m-a întrebat el.

Și eu am spus:

„Binecuvântată siguranță „Isus este al meu,”

îmi umple inima cu lumină cerească;

Născut din nou, eliberat de păcat,

Un copil al Dumnezeului nostru.”

„Billy, aceasta este foarte bine, dar nu suficient pentru a te înmormânta.”

„Așa este, dar este suficient ca să mă scoată din mormânt. Eu nu mă îngrijorez cum voi intra, ci sunt îngrijorat cum voi ieși de acolo.”

Oamenilor de afaceri, eu mai am încă această ocupație, așa că m-aș bucura dacă doriți să vorbim despre aceasta.

Este ceva măreț să ai legătură frățească, și dacă nu greșesc Biblia spune: *„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!*

Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui.” (Psalmul 133.1).
Legătura frățească este un lucru deosebit.

La început Dumnezeu era singur. De fapt, atunci El nici nu era Dumnezeu, ați știut aceasta? El nu putea să fie Dumnezeu pentru că cuvântul „Dumnezeu” înseamnă „Cel ce primește închinare.” El este Elohim, adică „Cel ce există prin Sine însuși,” iar în vremea aceea nu era încă Dumnezeu. Dar în El erau atribute, așa cum în voi sunt gânduri. Astfel, mai întâi trebuie să aveți un gând, iar când îl exprimați, devine cuvânt. *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu. Și Cuvântul a venit la exprimare și a adus la existență ceva.”*

Așa este cu toate dacă suntem născuți din nou, dacă avem Viața veșnică. Există un singur fel de Viață veșnică, iar aceea este Viața lui Dumnezeu. Noi suntem atributele Lui. Eu pot să le vorbesc așa numai creștinilor. Noi suntem atribute, iar Isus a venit ca Răscumpărător. Câți din cei prezenți cred aceasta? „A răscumpăra” nu înseamnă „a crea ceva din nou,” ci înseamnă „A aduce înapoi ceva ce există deja.” Atunci de ce vă mai temeți? Totul este în mâinile Lui. Ceasul nu bate greșit, ci totul trebuie să fie așa și ne aduce acum la acest punct.

Nădăjduiesc că cei care sunteți prezenți în dimineața aceasta aici și nu sunteți mădulare ale acestei comunități, veți vorbi cu bărbații aceștia despre problema aceasta. Întăriți-vă! Despre David se spune că a primit puteri noi în lupta împotriva vrăjmașului, și cred că și voi vreți să faceți tot ce se poate ca să fiți întăriți în lupta împotriva vrăjmașului. Noi suntem aici ca frați ai Evangheliei depline și credem aceasta. Să mergem la lucru, să căutăm alți frați, indiferent dacă cred în Evanghelia deplină sau nu, și să-i aducem în adunările noastre. Noi vrem să ne rugăm și să ne aducem partea noastră ca să întărim Trupul lui Hristos, fiindcă prin aceasta primim noi înșine puteri noi. Dumnezeu să fie cu voi și să vă ajute. Spuneți-mi dacă pot să vă ajut cu ceva, fiindcă ne îndreptăm imediat spre Cuvânt.

Nu vreau să vă rețin prea mult, dar așa cum am spus mai înainte, gândesc puțin mai încet și sunt mai încet. Nu am avut niciodată o memorie prea bună, de aceea îmi trebuie mai mult timp. Eu nu știu decât ceea ce mă însărcinează El să spun, iar aceasta îmi face uneori greutate, iar alteori mă salvează. Eu spun pur și simplu ceea ce spune El. Înainte de a ne apropia de Cuvânt, aș vrea să vorbim cu Autorul.

Nu demult am călătorit cu un renumit doctor în teologie. Cred că mulți dintre voi îl cunosc. Este William Booth-Clibborn. El predică Evanghelia în șapte limbi. Noi am vorbit despre Dumnezeu și atributele Sale, iar eu i-am zis:

„Dumnezeu este un Diamant mare, iar darurile despre care vorbești tu sunt reflectări ale dragostei Lui.” Și am amintit și Africa.

Președintele minelor de diamante din Kimberley a fost unul din oamenii mei de ordine, și mi-a arătat minele de diamante din Kimberley. Acolo diamantele se găsesc pe stradă, dar nimeni n-ar îndrăzni să posede o piatră neșlefuită. Ea trebuie să fie șlefuită de societatea acestei industrii. Nici un diamant mare nu strălucește când este scos de undeva, ci trebuie să fie șlefuit.

Așa s-a întâmplat și cu Dumnezeu. El a trebuit să fie rănit din pricina păcatelor noastre. El este Diamantul cel mare. Când un diamant este șlefuit, primește forma

unor triunghiuri mici, iar dacă îl țineți la soare, va reflecta cele șapte culori ale curcubeului. Dacă privești roșu prin roșu, se vede alb, ați știut aceasta? Așa este. Roșu prin roșu. Roșu este sângele. Astfel, dacă Dumnezeu privește păcătosul cu păcatele lui roșii prin sângele Lui roșu, devine alb. El devine alb în inimă.

Eu am continuat: „Dumnezeu a fost lovit, chinuit și rănit, pentru ca aceste raze să reflecte ceea ce este Dumnezeu, după ce Cuvântul Său puternic cade peste cineva.”

„Dar tu nu-ți cunoști Biblia,” a replicat domnul Clibborn.

„Poate că este așa, dar Îl cunosc foarte bine pe Autor. Acesta este lucrul cel mai important: să-L cunosc pe Autor.” Indiferent dacă cunoști tot Cuvântul sau nu, tu trebuie să-L cunoști pe Autor; pe El trebuie să-L cunoști.

Cred că un misionar tânăr i-a zis odată lui Hudson Taylor: „Domnule Taylor, eu am primit Duhul Sfânt. Să merg să-mi iau acum licența la facultatea de filozofie?”

Dar Hudson i-a răspuns: „Nu lăsa Lumina să lumineze abia după ce s-a consumat pe jumătate lumânarea ta, ci las-o să lumineze cât timp arde!” Desigur! Cu alte cuvinte: Dacă nu știi ce trebuie să vorbești, spune cum a fost aprinsă Lumina ta, fiindcă este suficient.

Să faceți la fel și voi, comercianților creștini ai Evangheliei depline! Voi nu trebuie să așteptați până când sunteți predicatori, ci mărturisiți simplu ce a făcut El cu voi până acum. De aceea vă adunați în locul acesta: ca să mărturisiți ce a făcut El pentru voi. Aceasta va da și altora Lumină și îi va aprinde pentru El. Așa au fost aprinse candelile în Locul sfânt: una de la cealaltă. Aceasta nu s-a întâmplat printr-o lumină străină, nici printr-o nouă aprindere, ci prin una și aceeași Lumină. Aceasta înseamnă că Cel ce lasă Lumina să lumineze tot timpul este Același Dumnezeu.

Să ne plecăm capetele și să vorbim cu marele Autor.

Tată ceresc, noi ne adunăm acum în locurile cerești. Suntem conștienți că această clădire nu este una bisericească, fiindcă aici se adună și alte comunități, cluburi și asociații de tot felul. Totuși, în dimineața aceasta, clădirea aceasta este o biserică pentru că aici sunt adunați delegații Împărăției de sus. Noi simțim deja aceasta din mărturiile și cântările auzite, și suntem conștienți de prezența marelui Împărat; de faptul că El este aici.

Ca și copii ai Tăi, Îți aducem lauda buzelor noastre, poate nu conform rânduielii, Doamne, ci ca niște copii. Tu înțelegi aceasta. Indiferent cât am încerca să ne punem mintea și purtarea în acțiune, s-ar putea să nu vină din inimă, ci să fie ceva firesc și artificial. Dar dacă Îți aducem lauda care este în noi, din inimă, știm sigur că va fi primită.

Te rugăm să ne legi cu legătura Duhului Sfânt, să ne unești inimile și să ne vorbești prin Cuvântul lui Dumnezeu

Doamne, binecuvântează această grupare mică și dă-i putere. Tu ai spus: „*Eu, Domnul, Eu am semănat, Eu o voi uda zi și noapte, și nimeni nu o va smulge din mâna Mea.*”

Doamne, ca slujitor al Tău, Te rog să-i binecuvântezi și să-i întărești din pricina Împărăției Tale.

Binecuvântează fiecare comunitate care este reprezentată în dimineața aceasta, aici, și pe fiecare în parte. Dacă printre noi sunt oameni care nu au fost încă salvați, Te rog, o, Dumnezeule, să îngădui ca acesta să fie ceasul în care să vadă că nu pot întâlni moartea în starea aceasta, ci trebuie să primească darul Vieții veșnice prin Domnul Isus Hristos, Fiul Tău. Amin.

În adunările trecute am predicat foarte serios, dar acum nu vreau să țin o predică. Cred că nu este corect să avem o adunare fără să citim Cuvântul și să vorbim din El, așa că am ales o întâmplare din Cuvânt. Cred că unii dintre voi ați auzit-o deja de două sau de trei ori, dar cred că o mai putem auzi o dată și că nu mi-o veți lua în nume de rău.

Voi citi din **Luca 19**, începând **de la versetul 1 la 6**. Este un text deosebit pentru un loc ca acesta, dar tot Cuvântul este inspirat și Își are locul Lui. Nădăjduiesc că Dumnezeu va introduce în dimineața aceasta Cuvântul Său acolo unde Își are locul.

„Isus a intrat în Ierihon și trecea prin cetate.

Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor,

căuta să vadă care este Isus...”

Dați-mi voie să citesc încă o dată acest verset, pentru că vreau să-L scot în evidență”

„... căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură.

A alergat înainte și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă.

Isus, când a ajuns la locul acela, Și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.”

Zacheu s-a dat jos în grabă și L-a primit cu bucurie.”

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze la citirea acestui Cuvânt. Întâmplarea citită despre bărbatul acela mic s-a petrecut în Ierihon. Ierihonul este cel mai jos oraș din Palestina; el se află în vale, în timp ce Ierusalimul este pe munte.

Ați observat că atunci când a fost pe pământ, lui Isus i s-a dat cel mai josnic nume care i se poate da unui om? El a fost numit „Beelzebul.” Aceasta a fost cea mai josnică denumire care i se putea da, fiindcă înseamnă: „Satan, vrăjitor, duh rău.” Ei au atribuit lucrarea Lui unui duh rău. Vedeți? Biserica nu era pregătită să-L primească și I-a dat numele cel mai groaznic: „Beelzebul.”

Nașterea Lui a avut loc în condițiile cele mai sărăcicioase, fiindcă mama Lui, o femeie simplă, nu a avut nici măcar un loc unde să-Și aducă copilul pe lume. Din câte se spune, scutecele în care a fost înfășat Copilul erau cârpe luate de pe spatele boilor. El a fost culcat în ieslea unui grajd plin de balebă și urât mirositor; și de fapt nici n-a fost un grajd, ci era o peșteră săpată în munte.

El S-a îndurat de oamenii cei mai săraci și înjosiți, dar a fost respins de înalții demnitari ai societății. Biserica, ai Săi, cei care ar fi trebuit să-L recunoască, nu L-au primit. Ei n-au fost informați conform Cuvântului pentru a-L recunoaște pe El.

Aici, noi vedem că El S-a dus în orașul cel mai de jos din Palestina: la Ierihon. Am uitat cu câți metri este mai jos sub nivelul mării. Isus S-a umilit atât de mult încât un om foarte mic a trebuit să se urce într-un pom ca să privească de sus în jos spre El.

Așa gândea lumea despre El. Ei L-au lăsat să moară în modul cel mai groaznic. A murit ca un tâlhar, de moartea cea mai umilitoare de care putea muri un om. Ei L-au dezbrăcat de haine. În tablouri este pictat cu o bucată de material peste mijloc, dar ei L-au dezbrăcat de tot și L-au atârnat pe cruce gol; dar El „a disprețuit

rușinea.” Ei au ales pentru El cea mai umilitoare și rușinoasă moarte; așa L-a prețuit lumea.

Dar Dumnezeu L-a prețuit și „L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume,” în cer și pe pământ. El I-a înălțat atât de mult tronul, încât trebuie să privească în jos ca să vadă cerul. Atât de mult L-a prețuit Dumnezeu. Sunt sigur că acestea sunt și gândurile noastre în dimineața aceasta. Numele Lui este mai presus de orice nume și toată familia cerească și de pe pământ este numită după Numele lui Isus. De aceea, „în Numele lui Isus se va pleca orice genunchi și orice limbă Îl va mărturisi.”

Zacheu era un om de afaceri din Ierihon și fără îndoială, era un om cumsecade. Pentru că era un om bun, cred că făcea parte dintr-o biserică, dintr-o denominațiune din timpul acela. Să zicem că era fariseu.

Dar el nu era de aceeași părere cu nevasta lui. Să zicem că pe nevasta lui o chema Rebeca. El nu era de aceeași părere cu ea, pentru că femeia credea deja în Isus. Ea credea că El este ceea ce era cu adevărat: Mesia. Credea aceasta pentru că L-a văzut făcând semnul lui Mesia. Ea era evreică, iar evreii respectă semnul unui proroc, pentru că așa urma să fie mesagerul lor. De aceea ar fi trebuit să-L recunoască: pentru că a venit ca „Fiu al omului.”

Citim mai departe despre Zacheu:

„Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.”

Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.”

Isus a fost acuzat că ar fi avut relații bune cu păcătoșii. Ei ar fi trebuit să înțeleagă

aceasta, dar nu au înțeles nimic, fiindcă aveau teologia lor de a duce o viață frumoasă și de a fi oameni buni, și nu au știut ce trebuia să fie Mesia al lor.

Știți că lucrul acesta s-ar putea repeta? S-ar putea întâmpla atât de ușor, încât și noi am putea înțelege într-un fel greșit. Astfel, există o singură posibilitate de a ști sigur, și anume: să constatăm cine a fost El atunci, pentru că Biblia spune că El este Același. Aflați cum urmează să Se facă El cunoscut în timpul sfârșitului. Este scris că El nu face niciodată nimic fără să descopere acest lucru. Așa spune Scriptura: *„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.”* (Amos 3.7).

El a descoperit-o! Acesta este prorocul Lui și aceasta este cartea prorociei; este descoperirea deplină a lui Isus Hristos, la care nu se poate adăuga și nu se poate scoate nimic. Noi ar trebui să cercetăm și să recunoaștem ziua în care trăim, pentru că altfel am putea ajunge în aceeași capcană ca și ei.

Să zicem că Zacheu, omul acesta de afaceri din Ierihon, făcea parte din clubul Kiwani sau ceva de felul acesta, dacă a existat atunci așa ceva. Eu dau doar un exemplu. Poate făcea parte dintr-o asociație mare din Ierihon, pentru că era un om bine văzut și probabil făcea parte dintr-o biserică. Partea gravă era că el împărtășea părerea generală și oficială despre Isus. Isus este Cuvântul, Cuvântul descoperit, dar Zacheu împărtășea părerea generală că Isus nu era un profet, ci altceva – nu vreau să folosesc exprimarea de astăzi – ci spun doar: un înșelător.

Vedeți, Satan poate imita totul atât de perfect, încât este foarte greu să recunoști ce este corect și ce este greșit. Isus a spus că în zilele din urmă va fi așa, că vor exista mulți imitatori ca Iane și Iambre care s-au împotrivit lui Moise.

Gândiți-vă că acești doi bărbați au putut să imite tot ce făceau Moise și Aaron, dar Moise știa că el era legitimat și că Iane și Iambre nu veniseră ca să-i elibereze pe sclavi. Moise a venit în Numele Domnului pentru a-i elibera pe sclavi, fiindcă așa este scris. Domnul i-a spus lui Avraam: *„Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină*

Într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani... pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății." (Geneza 15.13-14). Moise a fost „Așa vorbește Domnul,” dar cei doi vrăjitori puteau să imite fiecare dar al lui Moise și Aaron. Ei știau aceasta, de aceea nu le-au dat nici o atenție acestor imitatori, ci s-au ținut exact de Cuvânt, iar în final a decis numai Domnul.

Voi știți că El a spus că în zilele din urmă va fi din nou așa: *„După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința.”* (2Timotei 3.8). Așa este. Sunt niște imitatori care îi fac pe oameni să fie confuzi.

Uneori ei sunt corecți, dar aceasta nu se întâmplă pentru că-i urâm, ci dimpotrivă, pentru că-i iubim.

Cum ar fi dacă fiul tău ar sta în mijlocul străzii, iar când ai ieși afară și i-ai spune: „Fiule drag, nu ar trebui să stai acolo!” el ți-ar răspunde: „Vezi-ți de treaba ta!”? Cred că l-ai urechea puțin. Știți cum se spunea când tata ne „servea” ceva în astfel de situații? Ne-a tras o bătaie zdravă. Așa se zice și de aceasta are nevoie și fiul tău.

Așa ceva ar trebui „servit” uneori și în biserică. Și nu pentru că nu-i iubești, ci pentru că-i iubești, ca în cazul fiului tău. „Dragostea se lasă corectată.”

Isus nu avea intenții rele cu ei, ci i-a mustrat pentru că îi iubea.

Deci ne întoarcem și îl privim pe acest bărbat mic și pe soția lui, Rebeca. Ea credea că acest Bărbat era un profet, Profetul. Ei nu mai avuseseră de sute de ani nici un profet și știau că următorul profet care se va ridica, va fi El. Ei știau că se va întâmpla pentru că fusese prorocit. Nu mai erau proroci, dar S-a ridicat El, iar ea a văzut semnul lui Mesia și știa că acela corespundea Cuvântului. Ea cercetase Cuvântul și aflase aceasta. Vedeți? Aici începe tema noastră. Eu cred că Zacheu a

avut o noapte grea, o noapte neliniștită. Nu putuse să doarmă și se învârtise toată noaptea pe perna sa. Mulți dintre noi știm cum sunt asemenea nopți.

Rebeca știa deja lucrurile și avea legături cu ucenicii. Ea știa că în ziua următoare Isus va veni în oraș și dorea foarte mult ca bărbatul ei să fie pus față în față cu Isus, fiindcă în prezența Sa se întâmpla ceva cu omul, deoarece El nu era ca ceilalți oameni, ci era diferit. Ea voia să fie sigură că bărbatul ei se va întâlni cu El, ca să vadă lucrarea Lui și să recunoască faptul că El era Mesia. Și cu toate că preoții și ceilalți spuneau: „Acolo nu este nimic altceva decât înșelăciune și hocus-pocus,” ea a crezut și s-a rugat.

Rebeca, dacă vrei să-l aduci pe omul de afaceri Zacheu, la Isus, roagă-te, fiindcă atunci va deveni neliniștit.

Timpul se apropiase, iar a doua zi Isus urma să treacă prin cetate. Toată noaptea a fost neliniștit în pat și s-a simțit nenorocit, iar ea era acolo și se ruga. Desigur, ea a zis când s-a trezit: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că știu că acum lucrezi în el.”

Dacă vezi că Zacheu al tău nu se liniștește, atunci spune: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că lucrezi în el.” Când observi că devine insuportabil, nu vrea să mergi la adunare și spune: „Să nu te duci acolo, fiindcă și așa nu este nimic!”, să ai răbdare fiindcă Dumnezeu lucrează cu el. Așa lucrează Dumnezeu. El îl face să devină atât de neliniștit, încât nu mai suportă.

În dimineața următoare, acest bărbat mic s-a trezit devreme, s-a îmbrăcat cu cele mai bune haine pe care le avea, și-a aranjat barba și s-a pieptănat. Rebeca îl privea de sub pătură și a înțeles că s-a întâmplat ceva. El s-a apropiat de fereastră, apoi a privit spre ea să vadă dacă era trează. „Nu, ea nu este trează,” s-a gândit el, după care a tras perdeaua încet și a privit afară. Se crăpa de ziuă, deci s-a pregătit.

Dacă vă rugați pentru cineva, se întâmplă ceva. Aici greșim noi, prieteni, pentru că nu ne rugăm. Depinde de rugăciune: „*Rugați-vă și veți primi.*” Voi nu primiți pentru că nu vă rugați și nu vă rugați pentru că nu credeți. Rugați-vă pentru plinătate, pentru ca bucuria voastră să fie deplină. Rugați-vă și credeți, ca să primiți lucrul pentru care v-ați rugat. Țineți tare la aceasta și nu vă lăsați de acel lucru. Dacă în Biblie există o făgăduință și vi s-a descoperit că Dumnezeu vă dă acel lucru, țineți cu tărie de făgăduința aceea.

Aceasta a făcut Rebeca. Ei i s-a descoperit că Zacheu al ei va fi salvat și a crezut aceasta cu toată convingerea.

Când a vrut să iasă afară, ea l-a întrebat: „Zacheu, de ce ești treaz așa devreme?”

„Dragă,” a răspuns el, „am crezut că voi...” Voi știți că se pot aduce tot felul de scuze: „Am vrut să mă plimb puțin și să respir un pic de aer proaspăt.” Voi v-ați îmbrăca așa? Ea știa ceva.

El a ajuns la poartă și a mai privit o dată înapoi, în timp ce soția lui îl urmărea de la poartă să vadă ce face. Atunci ea a înțeles, a îngenuncheat și a spus: „Slavă Ție, Doamne! Cred că acum s-a întâmplat și l-am pus în mișcare.”

Dacă l-ați adus pe Zacheu al vostru la adunare în dimineața aceasta, înseamnă că se întâmplă deja ceva în el. Dacă stă aici, înseamnă că se întâmplă ceva cu el, fiindcă îl avem deja printre noi.

Deci, el a ieșit afară și apoi și-a întors privirea să vadă dacă îl urmărește cineva, și și-a zis „Știu ce voi face!” Aș vrea să ne transpunem acum în gândirea lui: „Soția mea este înnebunită complet de acest așa-zis „Proroc din Galilea.” Preotul și păstorul meu spun că astăzi nu mai există așa ceva, și că minunile și celelalte lucruri sunt doar înșelăciune, și nu este nimic de ele. Știu ce voi face: voi merge acolo și îi voi spune ce părere am. Dacă îi voi spune în față ce gândesc, voi deveni

popular în tot orașul. Da, aceasta voi face.” Și s-a dus.

Apoi și-a zis: „Pe drumul către Ierusalim trebuie să vină din nord.” Ținutul lor se întindea de la Dan la Berșeba. „El merge la Ierusalim, deci voi merge la poarta dinspre nord, fiindcă acolo îl voi vedea imediat ce intră. Dacă voi sta acolo, îl voi vedea bine și voi putea să-l spun părerea mea.”

Oh, câți Zachei există astăzi! Dacă mergeți și vorbiți într-o adunare despre Isus, atunci se spune: „Aceștia sunt fanatici religioși! Nu-i nimic de ei, iar dacă îl prind pe vreunul dintre ei, știu ce-i de făcut.”

El s-a dus la poarta nordică, dar voia să caute un loc bun ca să-L vadă când trece și să-i spună că el este un om de afaceri din oraș, că face parte din clubul Kiwani și din alte uniuni și să este un cetățean respectat în oraș. Zacheu voia să-l explice că nu este nevoie să vină în orașul lor pentru că au destui predicatori și biserici și că nu au nevoie de ideile Lui. Astfel, a pășit pe stradă în jos cu pieptul scos în afară și gândindu-se că rabinul îl va face probabil diacon dacă va face aceasta. În sfârșit a ajuns la poarta orașului.

Dar acolo era ceva deosebit. Voi știți că întotdeauna unde este Domnul Isus este ceva deosebit, pentru că oriunde apare El, se găsește cineva care dorește să-L asculte.

Înainte de a ajunge acolo, Zacheu a auzit gălăgie. Ei cântau diferite cântări: „Slavă lui Dumnezeu în ceruri,” și toate aceste cântări minunate. Unii strigau și jubilau. Nu este deosebit că acolo unde este Isus este gălăgie?

Voi știți că într-o zi, El era în drum spre Ierusalim, iar oamenii au tăiat crengi de palmieri și L-au aclamat. Cărturarii și preoții stăteau pe margine și spuneau: „Poruncește-le să tacă!” dar Isus le-a răspuns: „*Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.*” (Luca 19.40). Vedeți? În apropierea Lui se jubilează. Desigur.

Voi știți că înainte ca Aaron să intre în prezența slavei Shekinah, a trebuit să fie uns. Pe partea de jos a mantiei lui, pe margine, de jur împrejurul tivului, erau cusute rodii colorate și clopoței de aur, pentru că numai așa știau dacă el mai trăiește sau nu: dacă auzeau sunetul clopoțeilor. Numai așa știe și Dumnezeu dacă sunteți vii sau nu, dacă aude ceva de la voi. Voi știți ce se întâmplă dacă cineva moare, dar prin acel sunet, ei puteau să-și dea seama că el era în viață.

Zacheu a auzit gălăgia, iar când a ajuns acolo, a văzut că poarta și zidurile erau pline de oameni. Fiind mic, el s-a gândit: „Cum o să-L văd acum? Va fi înconjurat de atât de mulți fanatici religioși încât nici măcar nu o să-L pot vedea. Un lucru este clar: de aici nu pot să-L văd pentru că sunt prea mic. Știu că va merge și va lua masa la rivalul meu, la Lavinski, dar dacă ar fi un Om inteligent, ar veni la restaurantul meu.” Sper că nu este printre noi nimeni cu numele Lavinski. „Sigur va merge la restaurantul lui, deși mâncarea mea este mai bună. Soția mea, Rebeca, este membră în adunarea Lui, și totuși El merge dincolo!”

Apoi și-a zis: „Dacă așa stau lucrurile, voi merge la intersecția străzilor Aleluia cu Glorie, fiindcă sunt sigur că pe acolo va trece. Desigur! La intersecția străzilor Aleluia și Glorie!” Acolo Îl puteți găsi întotdeauna.

Astfel, a părăsit mulțimea, și-a făcut curaj și a alergat într-acolo gândindu-se: „Când va apărea la colț, Îi voi spune ce cred eu, fiindcă pe aici trebuie să treacă.” Apoi s-a gândit că va fi urmat de mulțime.

Așa este întotdeauna, fiindcă „*Unde va fi trupul acolo se vor strânge vulturii,*” nu puii de găină care sunt păsări terestre. (Luca 17.34). Pasărea cerească, vulturul, vine unde este hrană, dar cocoșul este acolo unde pot mânca și șobolanii din hrană. Vulturul își face cuibul sus de tot, unde nu ajunge nimeni; nici un parazit nu ajunge acolo, pentru că vulturul zboară prea sus. Nici o pasăre răpitoare și nici un rozător, nu-i pot face nimic pentru că este vultur și vrea hrana vulturilor. Aceasta este.

Voi știți că leHoVaH se aseamănă pe Sine cu vulturul, iar pe noi ne numește la fel. Prorocii Lui sunt vulturi, văzători.

Vulturul se avântă atât de sus, încât nici o altă pasăre nu îl poate urma. Dacă un șoim ar încerca să-l urmeze, s-ar dezintegra. Așa este. Aici este problema astăzi: sunt prea mulți care încearcă să imite, dar în curând vor fi descoperiți. Lăsați-i să se avânte mai sus, fiindcă atunci le vor zbura toate penele. Le vor zbura foarte repede, nu-i așa? Și se vor prăbuși. Gândiți-vă că vulturul este făcut special pentru aceasta. Tot așa, un om poate urma acest Cuvânt numai dacă este făcut pentru aceasta; dacă este format de Dumnezeu, nu de un seminar. La ce i-ar folosi să se avânte atât de sus dacă își pierde toate penele?

Și încă ceva: ce folos are dacă se înalță, iar acolo sus este orb și nu mai vede nimic? El trebuie să vadă ca să știe ce face acolo sus. Așa este și cu vulturii lui Dumnezeu. Cu cât vă înălțați mai sus, cu atât puteți vedea mai mult, ca să vă întoarceți și să vestiți ce se va întâmpla. Înțelegeți aceasta? Cred că fratele de culoare de acolo din spate a înțeles foarte bine, nu-i așa?

Deci Zacheu s-a gândit: „Dacă stau aici, gălăgia mulțimii mă va acoperi și El nu mă va auzi deloc. Ei fac așa gălăgie mare, încât El nu va auzi cuvintele mele aspre.” Aceasta este bine. Apoi și-a mai zis: „Știu ce voi face! Acolo este un dud. Mă voi urca în el, iar când va trece Isus pe acolo, Îl voi vedea. Mă voi urca pe o creangă, iar de acolo Îi voi spune ce am de spus. Atunci El va afla că eu, Zacheu, sunt un membru bine văzut în această denominațiune, și Îi voi spune de unde fac parte și ce gândește preotul meu despre El.”

Zacheu a privit în sus și și-a zis: „Prima creangă este cam la trei metri înălțime.” El însuși avea probabil, numai un metru și jumătate. Cum să nu se urce acolo sus? El stătea și se întreba cum ar putea să se urce acolo sus, fiindcă nu exista nici o altă posibilitate. Deci, trebuia să se urce în dud. A privit din nou în jur și a văzut că nu exista nici o altă posibilitate. Serviciile de salubritate nu trecuse încă pe acolo, așa că toate containerele de gunoi stăteau încă pline la colțul străzilor, așa că s-a gândit: „Dacă pot să aduc un container sub pom, ar fi suficient de înalt ca să ajung

până la prima creangă, fiindcă vreau să-L văd neapărat, și Îl voi vedea!”

Voi știți că atunci când un om vrea să-L vadă neapărat pe Isus, folosește și metode extreme. Dar voi știți că Dumnezeu lucra în Zacheu De ce? Pentru că rugăciunile soției lui, Rebeca, fuseseră ascultate.

Cum am spus, serviciile de salubritate nu trecuseră încă, de aceea containerul era foarte greu și nu l-a putut mișca din loc pentru că era prea slab. A încercat din nou, dar tot nu a reușit. Există o singură posibilitate de a-l muta din loc: trebuia să-l cuprindă cu brațele și să-l ridice, dar era îmbrăcat cu cele mai bune haine.

Dacă vreți să-L vedeți neapărat pe Isus, veți încerca totul, dar și Satan va încerca să vă oprească. El vă va pune întotdeauna ceva în cale ca să vă oprească să-L vedeți și vă va ungi ochii cu tot ce se poate ca să vă orbească. Dar dacă sunteți hotărâți, Dumnezeu vă va deschide o cale. El trece astăzi pe aici, așa că nu-l lăsați pe Satan să vă pună ceva în cale: nu-l lăsați să vă spună că nu aveți timp pentru că trebuie să faceți altceva. Mai rămâneți puțin pe scaune.

Deci s-a dus și s-a aplecat spre container și deși era sigur că se va murdări, l-a cuprins cu brațele. Chiar în clipa când a făcut aceasta, a apărut de după colț rivalul lui.

Cam așa este. „Zacheu, ai spus că nu vei merge niciodată la un grup de fanatici, dar iată-te aici!” El stătea acolo cu containerul în brațe și cu fața roșie de rușine. Rivalul lui l-a privit și a zis: „Aici este Zacheu, proprietarul restaurantului, dar se pare că și-a schimbat meseria și are un nou loc de muncă. El a ajuns pe postul de gunoier al orașului.”

Dacă vreți să-L vedeți neapărat pe Isus, veți pune totul în mișcare. Astfel, Zacheu a rămas tare pe poziție și cu fața roșie și umflată, a dus containerul și l-a așezat sub dud, apoi a așteptat până când ceilalți au dat colțul străzii.

Imediat după aceea, s-a urcat pe container și s-a avântat în pom. Iertați-mă, pentru că trebuia să mă exprim altfel. Câți cunosc expresia? Atunci este bine. Cu alte cuvinte, el s-a urcat în pom.

Acum este sus. Dar cum arată? Plin de gunoi și murdar.

Uneori, Dumnezeu îngăduie să ajungeți într-o astfel de stare. Amin. Voi știți cum se procedează acum? Nădejdea mea este că nu va ajunge și în grupările pentecostale, deși văd că pătrunde deja. Astfel, unul vine și strânge mâna altuia spunând: „Îl primesc pe Isus ca Salvatorul meu.” Eu aș vrea să-i văd cum vin la altar, îngenunchează, mor, strigă, luptă și plâng.

Noi am avut cai, iar dacă îi hrăneam cu trifoi, cu acest trifoi frumos cu flori pline de nectar, le curgea apă din gură. La fel se întâmplă și cu voi dacă vă apropiați suficient de Canaan: va curge apă și din voi, pentru că vă hrăniți cu miere din Canaan.

Zacheu era în pom și încerca să-și curețe gunoiul de pe haine. El nu s-a gândit că va fi așa. Dacă se roagă cineva pentru voi, veți face lucruri ciudate. El s-a curățat, și-a îndepărtat cioburile din genunchi și mâini și s-a gândit: Cum arăt! Rebeca mi-a spus că Omul acesta este un Profet, așa că voi sta ascuns aici și voi aștepta.” Apoi s-a așezat pe o ramificație de crengi – o posibilitate bună de ședere.

Poate ați ajuns în punctul acesta, și în dimineața aceasta stați, asemenea lui Zacheu, la o ramificație sau răscruce, și anume acolo unde se întâlnesc două drumuri: al vostru și al lui Dumnezeu. Dacă ați trecut peste voi înșivă și ați venit în dimineața aceasta aici, înseamnă că rugăciunea lui Rebeca va fi ascultată; înseamnă că sunteți acolo unde se întâlnesc două drumuri: drumul vostru și drumul lui Dumnezeu.

Pe când stătea acolo, Zacheu se gândea: „Ea a spus că El este un Profet și că

cunoaște gândurile oamenilor, așa că poate spune ce nu este în ordine cu ei. Zicea că lui Natanael i-ar fi spus că înainte de a veni la El a stat sub un pom. Iată că eu sunt într-un pom, dar nu cred că El este un Profet. Pur și simplu nu pot crede, pentru că preotul meu a spus că nu mai există profeți. De patru sute de ani nu am mai avut niciunul.”

Cred că observați că vreau să scot ceva în evidență.

Zacheu trăsesse crengile la loc și se ascundea după ele, gândindu-se: „Dacă coboară pe strada Aleluia, va intra pe strada Glorie, iar când va trece pe la colțul străzii, voi ridica puțin crengile și Îl voi privi printre ele. El nu mă poate vedea aici sus, dar eu Îl voi putea urmări și voi ști ce să fac: voi da crengile la o parte și-l voi spune părerea mea.” El a stat o vreme acolo, apoi a auzit gălăgia unei mulțimi care se apropia. De obicei, când vine Isus se aude ceva. Ce a văzut Zacheu mai întâi? O mulțime de oameni care împânzeau străzile. Atunci s-a gândit: „Sunt bucuros că mă aflu aici sus în pom, pentru că așa nu mă voi amesteca cu ei.” Acolo sus în pom era ascuns bine și nu va fi observat de nimeni. Rivalii lui nu vor ști că a fost acolo sus. Trebuia să dea doar puțin o creangă la o parte, să privească și să se ascundă din nou, așa că va rămâne total ascuns de ceilalți. Deci, a ridicat puțin creanga și a observat cum oamenii se așezau la colțuri.

Apoi a venit domnul Jones cu un copil bolnav. El a auzit în restaurant discuția dintre un preot și un doctor cu privire la acel copil care era pe moarte. Avea febră și doctorul a încercat să-l ajute, dar nu a reușit. Tot atunci a aflat că copilul nu avea voie să fie scos din casă. Așa spusese clientul său, „dar ei sunt atât de fanatici încât au scos copilul afară în vântul acesta rece de martie. L-au învelit într-o pătură și l-au adus acolo. Este o fată de aproximativ zece ani. Ce fanatici! Dacă mai vin în restaurantul meu, voi afla cu siguranță că copilul este mort. O, am să-i spun părerea mea cu privire la El.”

După o vreme gălăgia a crescut, iar oamenii au început să alerge pe stradă. Primul care a ajuns la intersecția străzilor Aleluia cu Glorie, a fost un pescar mare și puternic, cu chelie, care se numea Simon. El spunea: „Dați-vă la o parte,

oamenilor!” După el veneau ceilalți unsprezece, care ziceau: „Faceți loc, vă rog! Învățătorul nostru a avut aseară un serviciu puternic, a văzut câteva vedenii minunate și din El a ieșit o putere, așa că în dimineața aceasta este obosit și vrea să ia micul deja. Faceți loc, vă rog.”

Atunci a apărut familia Jones cu copilul. Pescarul și ceilalți le-au zis: „Vă rog să stați deoparte!”

„Avem un copil care moare. Doctorii nu i-au mai dat nici o șansă, dar lăsați-ne să...”

„Ne pare rău, dar aceasta vor toți. Vă rog să vă dați la o parte, fiindcă El vine chiar acum. Vă rugăm să faceți loc, fraților.”

Eu pot să-l văd pe micuțul nostru Zacheu cum stă și privește în jos din pom. El a putut să vadă cum domnul și doamna Jones au îngenuncheat și au strigat: „Doamne, Dumnezeul nostru, nu trece pe lângă noi! O, scumpule Salvator, ascultă strigătul meu smerit. Tu, care ai arătat mult har pentru alții, nu trece nepăsător pe lângă noi!”

Când a ajuns lângă ei, El S-a oprit și a spus: „Domnule Jones, adu-Mi copilul!” Era ceva convingător.

El este și astăzi același, de aceea nu este nevoie de numere de rugăciune, ci doar de credință, cum a avut și Bartimeu cel orb care a stat la poarta orașului. Cum a putut să-L audă Isus care era la două sute de metri depărtare de el? Totuși, strigătul lui: „*Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!*” L-a oprit. Cineva i-a atins haina, iar El S-a întors și a spus: „Aduceți-l la Mine!”

Ei i-au adus copilul, iar Isus și-a pus mâinile peste el și S-a rugat. Aceasta a fost

tot. Tatăl l-a luat, iar câteva minute mai târziu, copilul alerga pe stradă deplin sănătos. El nu mai avea febră.

Aceasta l-a înmuiat pe Zacheu și l-a făcut să-și zică: „Poate că El este totuși un Profet!” Și a început să creadă puțin.

Voi știți că astfel de lucruri ne conving, pentru că El este Cuvântul; El este „Eu sunt,” nu „Eu am fost.”

Apoi El a venit sub pom. Zacheu a ridicat puțin creanga și s-a uitat în jos. Când El a venit sub pom, Zacheu și-a zis: „Poate că El este totuși un Profet! Poate chiar este!” Vedeți, voi trebuie să aveți credință. „Poate să fie El Prorocul?” Isus stătea sub copac, cu capul plecat, așa cum era felul Său smerit.

Ceva se schimbă când Îl vedeți; sunteți transformați, nu mai puteți fi aceiași. Eu am auzit despre El și la fel voi, dar când L-am recunoscut pe El, Cuvântul, nu am mai putut să fiu același. El are ceva ce este deosebit de ceilalți oameni; are ceva deosebit de episcopi, cardinali, papi, etc. El este altfel.

Când a ajuns sub copac, El S-a oprit, a privit în sus și a spus: „*Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.*” Vedeți? El știa că este acolo și știa și cine era Zacheu.

Frate și soră, El este Același ieri, azi și în veci, iar în dimineața aceasta trebuie să treacă pe aici. El a venit în orașul acesta și în săptămâna aceasta este aici.

Dacă ar veni președintele la Topeka, străzile ar fi împodobite și peste tot ar fi puse stegulețe, pentru că îi vor face o primire deosebită. Dar când vine Isus, abia apare cineva pentru a-L vedea. Împreună cu președintele ar veni și o escortă a poliției, dar noi avem destule locuri libere. Vedeți deosebirea? Oamenii nu sunt interesați

deloc să-L vadă pe El.

Nădejdea mea este că în dimineața aceasta va fi și printre noi un Zacheu căruia să-i vorbească atunci când va trece pe aici.

Zacheu a coborât imediat din pom, dar desigur, criticii au spus: „Bărbatul acesta este un păcătos.”

Dar el a spus: *„Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”* (Luca 19.8).

Să ne plecăm capetele.

Zachee, ești pregătit în dimineața aceasta? De ce nu vii jos din pom? De ce nu vii? El trece chiar acum pe aici, trece prin inima ta și îți vorbește. În timp ce stați cu capetele plecate și vă rugați, este cineva care vrea să spună: „Frate Branham, eu am fost întotdeauna un sceptic?” Gândiți-vă că Zacheu a fost religios. Spuneți: „Eu am fost sceptic, dar acum cred. O, Dumnezeule, ajută necredinței mele!” Nimeni să nu privească în jur, ci fiți doar voi și Dumnezeu.

„Eu nu-mi ridică mâna spre fratele Branham, ci spre Tine și spun: „Nu trece pe lângă mine, Mântuitorul meu, și ascultă strigătul meu smerit. Doamne, fă din mine un credincios adevărat. Vino astăzi acasă la mine și rămâi acolo,” fiindcă ai spus: „Astăzi trebuie să vin în casa ta!”

Vreți să ridicați mâna și să spuneți: „Gândește-te la mine, Dumnezeule?” Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine, pe tine, pe tine... „Gândește-te la mine, o, Dumnezeule, și vino cu mine acasă, fiindcă știu că ești aici. Știu că Tu îmi cunoști inima. Tu îmi vorbești chiar acum și știi ce am făcut pe dos. Știi că fac parte dintr-o comunitate a Evangheliei depline, dar cu toate acestea am fost foarte indiferent și

nu am făcut ce este drept. Am neglijat adunările de rugăciune, am dat prioritate altor lucruri și am făcut lucruri care conform credinței mele, nu sunt corecte.”

„Eu sunt femeie și știu că nu m-am îmbrăcat corect. Mi-am tăiat părul scurt și am folosit farduri, deși mă consideram o creștină și ziceam că cred Evanghelia deplină. O, Doamne, ai milă de mine! Aș vrea să mergi cu mine acasă și să fiu un exemplu viu pentru slava lui Hristos.”

Cei care simțiți prezența lui Dumnezeu, nu vreți să ridicați mâna și să spuneți: „Rugați-vă și pentru mine?”

Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze, surorilor. Da.

Tată ceresc, unii dintre „Zacheii” feminini și masculini au dat crengile la o parte și au privit înapoi. Ei au recunoscut că Isus știe unde locuiesc, unde se află, fiindcă le-a descoperit că nu au o poziție corectă. Aici sunt ridicate o mulțime de mâini. Tată, Te rog să Te duci cu ei acasă, să intri în casa lor; să locuiești în inimile lor, și fie ca ei să nu uite niciodată dimineața aceasta. Este puțin ciudat faptul că încerc să aduc puțin umor într-o adunare amestecată, dar în clipa aceasta când este vorba despre lucrul cel mai important: ca oamenii să recunoască Cine este în dimineața aceasta aici cu noi, Cuvântul care S-a făcut cunoscut printre noi, în orașul acesta, Domnul Isus însuși, Cuvântul făcut trup, lucrează printr-un trup omenesc. O, Dumnezeule, fie ca prietenii noștri să recunoască aceasta și să fie aduși aproape de Tine.

Tată, Te rog să Te duci încă o dată acasă cu fiecare Zacheu și cu fiecare Rebeca. Îngăduie ca ea să recunoască faptul că rugăciunile ei au fost ascultate. Ți-i încredințăm Ție și Te rugăm să îngădui să Te primească neîndoielnici în inima lor, chiar dacă au fost pe dos, ca evreul din dimineața aceea. Tu ai spus despre Zacheu: „... și el este fiul lui Avraam.” (Luca 19.9). Tată, Tu ești pregătit să mergi cu noi acasă, de aceea Te rugăm să nu ne părăsești niciodată. Mergi cu noi când

vom pleca de la acest mic dejun, fiindcă ne-am privit fericiți unii pe alții, ne-am dat mâinile și ne iubim unii pe alții cum o pot face numai creștinii.

Poate nu voi mai veni niciodată aici și nici nu voi mai întâlni niciodată acest grup la un astfel de mic dejun; dar sunt sigur, Tată, că dacă ei Te iau acasă și Te lasă să locuiești în ei, îi voi întâlni de fiecare dată după ce lupta a fost câștigată, iar masa aceea mare la care vom sta cu toții se va întinde pe tot firmamentul.

În dimineața aceasta văd și predicatori cu părul alb care predică de când eram doar un copil. Eu cred că ei au pregătit drumuri pentru aceste lucruri despre care s-a profețit că vor veni. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți. Binecuvântează aceste femei care s-au jertfit pentru ca bărbații lor să poată predica, și jertfele pe care le aduc toți creștinii. Rămâi cu ei, Tată.

În seara aceea vom sta acolo și ne vom privi peste mese. Poate nu ne vom mai vedea până atunci, dar fără îndoială că și acolo vor curge lacrimi de bucurie atunci când le voi întinde mâna peste masă. Atunci când vom intra, Îl vom vedea. Cât vom fi de bucuroși pentru că am coborât din pom – poate dintr-un pom al dogmelor, al doctrinelor, din egoismul nostru, de pe cărările noastre greșite sau din indiferența față de El, și am pășit din orbirea noastră în Lumină. Cât vom fi de bucuroși când Îl vom vedea intrând în haina Lui împărătească, când va trece pe lângă masa noastră, ne va șterge lacrimile cu mâna Lui minunată și ne va spune: „Nu plânge, pentru că a trecut totul. Intră în bucuria Domnului tău, care ți-a fost pregătită înainte de întemeierea lumii.” Rămâi cu noi, Tată. Vino cu noi acasă și rămâi cu noi, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pe Mielul lui Dumnezeu

Care m-a iubit

Și a murit pentru mine,

Pe lemnul crucii.

Când m-am urcat în pom, El m-a iubit deja. Vedeți în care pom S-a urcat El pentru mine? Pe cruce, lemnul blestemat, ...pe lemnul crucii. Vedeți pe ce pom S-a urcat El, ca să vă coboare din pomul vostru?

Voi nu Îl puteți iubi fără să vă iubiți unii pe alții. Întindeți mâinile peste masă și spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze, călătorule.”

...care m-a iubit

Și a murit pentru mine,

Pe lemnul crucii.

Nu-L iubiți pentru faptul că S-a dus pentru voi pe lemnul crucii ca să vă coboare din pomul vostru? Nu vreți să-L invitați astăzi la voi acasă? Câți dintre voi Îl vor chema acasă? Ridicați mâinile, vă rog. „Amin.” Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Oamenilor de afaceri, aș vrea să vă mai spun ceva înainte de a pleca acasă.

Dacă nu sunteți încă creștini și nu aveți legătură cu creștinii, sau dacă L-ați primit pe Hristos și ați ridicat mâna, duceți-vă la unul dintre păstori și spuneți-i ce ați făcut, fiindcă vă vor primi. Unul dintre păstori să scrie o scrisoare pentru fratele de culoare tânăr. A fost un mare har că fratele acesta tânăr, de culoare, care stă acolo și a fost atent, a venit la credință. Înțelegeți aceasta? Duhul S-a întors spre el. Billy

și soția lui mi-au povestit când am ajuns acasă. Domnul S-a întors spre el când stătea acolo în colț, l-a găsit și l-a adus Acasă. Aceasta este suveranitatea Lui! Luați-L cu voi! Atașați-vă unei grupări care predică Cuvântul deplin al lui Dumnezeu, ca să aveți legătură frățească, și țineți tare de Cuvânt. Desigur.

Oamenilor de afaceri, știți ce s-a întâmplat cu Zacheu? A devenit membru al Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline din Ierihon. Desigur. El aparținea de grupul acela. Știu că aceasta sună un pic îndrăzneț, dar este la fel de adevărat ca și restul. Eu sunt sigur că Isus nu ar fi făcut nici un alt grup, decât pe cel al Evangheliei depline, iar Zacheu s-ar fi atașat de el. Zachee, acum poți să faci și tu la fel.

Dumnezeu să vă binecuvânteze până când ne vom revedea în seara aceasta. Acum voi preda adunarea păstorului. Amin.

- Amin -